

Nová kniha Biancy Bellové *Transfer* podává přesvědčivý obraz jedné generace

Hořké příběhy o těch, kterým uletělo letadlo

Bianca Bellová

Osudy dvou žen a dvou mužů se nakrátko protnou na jednom nejmenovaném mezinárodním letišti. Nic zvláštního se mezi nimi ale nestane. Mnohem důležitější totiž jsou příběhy, nenaplněné sny a zklamání, které si v sobě nesou každý sám za sebe.

RUDOLF KRÁL
spolupracovník Týdeníku FORUM

Ve sbírce čtyř vzájemně jen lehce propojených povídek (uvedených a zakončených prologem a epilogem) najdeme portréty zástupců generace, která už dospívá ve svobodné, polistopadové době. I přes možnosti, které se před Lindou, Michaellem, Davidem a Silvou otevíraly, se však nezdá, že by alespoň jeden z nich byl se svým životem spokojen. Jako by všichni vnitřně toužili po nějakém přestupu na jinou kolej, nebo v tomto případně vlastně spíš na jinou leteckou linku. Marne však hledají, kterým směrem a do jakého cíle by měla vést.

Poutníci po slepých cestách

Monotónním životem unavená úřednice z Bruselu Linda, citově vyprahlý sociální antropolog Michael pohlížející na lidi spíše jako na živočišný druh, vedoucí tanečního souboru a manželka slavného, o hodně staršího umělce Silva, a David, věčný poutník po stopách Jacka Kerouacka. Ti všichni se z různých

důvodů ocitají ve stejnou dobu, na tom samém letišti. S výjimkou Lindy a Davida, mezi nimiž se odehraje roztomile minimalistický mikropříběh na jednu noc, se vlastně jen letmo potkají a nic moc se o sobě nedozvědí. Nám čtenářům však o nich autorka prozradí docela dost. Ve čtyřech variacích před námi rozehrává příběh hledání vlastního místa v současném, komplikovaném světě, ve kterém postavy nestojí před zásadní volbou mezi černou a bílou, ale musejí se potýkat s různými stupni šedi.

Ženy, chycené v pečovatelské roli starostlivé matky a manželky, hledají únik v potenciálním nebo přímo realizovaném erotickém dobrodružství. Muži se zase utíkají buď k Davidově vysněnému beatnickému ideálu, nebo k poněkud pokřivenému a značně zjednodušenému pohledu na vztahy, který je Michael schopen opustit jen ve chvíli, kdy mu jde o život, vzápětí se k němu ale rychle vrací.

Linda se Silvou vyznívájí ve svých příbězích o něco autentičtěji možná i proto, že věci silněji prožívají a je u nich snadno rozpoznatelný konflikt mezi touhou po vášni a dobrodružství a pevném ukotvení v pohodlném rodinném životě plném kompromisů. Postavy Michaela a Davida působí o něco prvoplánověji, jejich vnitřní motivace nejsou zase až tak přesvědčivé a nakonec vyúsťí v rezignaci (David) nebo v lehce infantilní Michaelovy stesky po jednodu-

chém sedláckém životě, který vedl na vesnici jeho děd. Nejvíce naděje z celé knihy tak paradoxně skýtá taoisticky laděná báseň *Po včerejším dešti* čínského básníka ČchangTiena z období dynastie Tchang vložená na úplný začátek knihy, která, jak už to u podobných starých textů z Východu bývá, s ničím nesouvisí, a přesto vše vystihuje.

Nedokonalé příběhy se silnou atmosférou

Ve své nové knize se Bianca Bellová představuje v první řadě jako výborná pozorovatelka a ironická glosátorka, která dokáže z popisovaného prostředí i z mezilidských vztahů vyhmátnout to podstatné. „Jsou tu obchody s předraženými cetkami, které se neprodaly v buticích na obchodních třídách hlavních měst, ale vždycky se najde někdo, kdo má dostatečně tučné konto a ještě víc výčitek svědomí, aby tu zaplatil výkupné a svým milovaným nakoupil blbosti, které nepotřebují.“ S kritickým nadhledem se přitom dívá jak na současnou dobu a její protagonisty, tak na minulost reprezentovanou především v příbězích Lindy a Davida necitelnými rodiči. Ti jsou sami ztraceni ve vlastních životech, své děti nechápují, nedokážou jim být oporou a spíše v jejich psychice zanechávají více či méně hluboké šrámy.

V čem *Transfer* naopak působí trochu nedotažené, jsou charaktery a motivace postav. Jedna zatouží po druhé pouze na základě vůně, další se rozhodne přijmout s láskou své ještě nenarozené dítě i milenku, která ho nosí pod srdcem, aby se vzápětí před jejíma očima pokoušela sbalit jinou ženu... Autorce jako kdyby šlo především o atmosféru budovanou skrze nálady a pocity Lindy, Michaela, Davida a Silvy, a neměla potřebu brousit jejich příběhy do posledního detailu, vymýšlet originálnější a pracovanější vedlejší postavy, nebo se snažit propojit všechny čtyři povídky do nějakého kompaktnějšího celku. Není ale jisté, jestli tenhle přístup nakonec knize jako takové vyloženě škodí. Třeba právě ona nedotaženost, občasná překotnost a na několika místech i jistá nelogičnost vyprávění nejlépe odráží vnitřní stavy hlavních hrdinek a hrdinů všech čtyř povídek. ■